

Mindenre van erőm

Időpont: 1953. április 25. Szombat esti áhítat
Helyszín: Győr - Szeretetház

Alapige: Ézs 40,25-31

Kihez hasonlítottok hát engem, hogy hasonló volnék, szól a Szent.

Emeljétek föl a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki teremté azokat. Ő, aki kihozza seregüket szám szerint, mindnyáját nevéen szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjuk sincsen.

Miért mondod, Jákób, és szólsz ekként, Izrael: Elrejtetett az én utam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?!

Hát nem tudod-e és nem hallottad-e, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremté a föld határait? Nem fárad és nem lankad el; végére mehetetlen bölcsessége!

Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlent erejét megsokasítja.

Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is,

De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el!

Van úgy, hogy néha nagyon nehéz az élet. Nincs, vagy legalábbis nem látszik semmi kiút a nehézségből. Imádságunkra nem jön felelet, – ilyenkor nagyon megfárad az ember. Van ennek sokszor fizikai oka is, de a fő ok mindig lelki. Ezért van az, hogy az elfáradásnak nincsenek mindig külső okai. Elfáradnak az ifjak is, tehát a fáradtság nem mindig a korral együtt járó tünet. Meglankadnak és megtántorodnak a legkülönbek is, akikről senki sem tételezné fel és hinné el, – ez is igazolása annak, hogy a legfőbb oka a fáradtságnak, mindig lelki. Meggyengül reménységünk, ellankadunk, mert meggyengült a hitünk. Ilyenkor mondjuk: „*Elrejtetett az én utam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?!*” Ilyenkor mondjuk: elhagyott az Isten!

Megfáradt embereknek szól a ma esti Ige. Mit mond a próféta nekik? „*Emeljétek föl a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki teremté azokat. Ő, aki kihozza seregüket szám szerint, mindnyáját nevéen szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjuk sincsen.*”

1. A megfáradt ember gondoljon Teremtőjére.

Teremtény vagyok tehát és nem a magamé vagyok. Istené vagyok, azé az Istené, aki az egész nagy világot teremtette, akinek a teremtés olyan magától jövő természetes, könnyed alkotás, mint amilyen tavaszkor a természet, mikor megpezsödül benne az élet. És mégis minden teremtményét név szerint ismer, nemcsak az embert, nemcsak az állatot, a növényt, még a csillagok milliárdjait is mind nevééről ismeri. Nem azért, mert mindentudó, hanem azért, mert szeretet. A szeretet mindig, minden kicsit ismer és minden kicsivel törődik. Akit szeretek, arról minden apróság érdekel engem. Azért tudja az Úr azt, amit mi nem tudunk, a fejünk hajszálainak számát is. Ezért drága neki a mezei liliomnak hulló szirmai is, azért öltözteti fel szeretettel a mező ma nyíló, holnap elszáradt virágát is. Ezért drága neki a kis veréb a háztetőn vagy fészken, – én pedig sok verebecskénél és mindennél drágább vagyok néki. Hát szabad-e azt mondanom ennek az Istennek, aki engem, mint teremtményét magáénak tart, aki engem név szerint ismer, hogy „*elrejtetett az én utam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?!*”

2. De az elfáradt ember gondoljon ne csak a Teremtőre, hanem gondoljon a teremtményeire is.

Azt mondja Ésaiás: „*Hát nem tudod-e és nem hallottad-e, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremté a föld határait? Nem fárad és nem lankad el; végére mehetetlen bölcsessége!*”

Az egész föld és egész ég, az egész világ az Isten teremtménye és Istennek mindenkire és mindenekre van gondja, nála nincs személyválogatás, Ő az érdekeket mindig össze akarja és össze tudja egyeztetni. Gondold meg, talán azért vagyok én úgy, ahogy vagyok, mert az imádságom teljesítése megzavarná az Isten által kívánt összhangot és valakinek vagy valami másnak kárára szolgálna.

Egy nagyon egyszerű példát mondok erre. Lehet, te talán holnapra jó időt kérsz Istentől, ugyanakkor más meg esőért kiált. Isten megtalálja azt az összhangot, ami minden teremtményének érdekét összeegyezteti.

3. A megfáradt ember gondoljon Isten végére mehetetlen bölcsességére

„*Nem fárad és nem lankad el; végére mehetetlen bölcsessége!*” „*jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek*” (Mt 6,8), – éppen azért mindent megad, amire nekem szükségem van az Ő bölcs megítélése szerint. Ebből az következik, hogy amit nem ad meg, arra az Ő bölcs megítélése szerint nincsen szükségem vagy egyenesen az én ártalmamra szolgálna. Lehet, jól esne ó-emberemnek, de a lelkem kárt szenvedne és üdvösségemre káros lenne.

4. A megfáradt ember gondoljon arra, hogy Isten erősítést ad a megfáradottnak.

Így folytatja a próféta: „*Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja.*” Isten néha úgy oldja meg nehéz kérdéseinket és úgy segít, hogy leveszi rólunk a terhet és úgy mutatja meg, hogy utam nincs elrejtve előtte. Kaput nyit előttem s úgy mutatja meg, hogy ügyemmel gondol Istenem, hogy elintézi kívánságom szerint ügyemet. De néha meg úgy segít, hogy rajtunk hagyja a terhet, de megerősíti alatta az embert. Ez a dicsőségesebb és nehezebb megoldás.

Megfáradt ember, aki azt gondolod, hogy nem bírod tovább, tudod, hogy míg kimondtad addig is bírtad és az, hogy bírtad, – az, hogy bírom, – az is azt mutatja, hogy ügyemmel törődik Istenem, csak másképp, mint én azt elképzelem?

Ésaiás próféta itt ebben az Igében nem beszél arról, amiről prófeciájában másutt sokszor beszél. Nem beszél arról, Akinek ajkáról az előbb felolvasott zsoltár szavai egyszer elhangzottak ott fenn a kereszten. Gondolj keresztyén ember arra, hogy csak egy embernek volt joga felpanaszolni azt, hogy elhagyta őt az Isten és ez Jézus Krisztus volt a kereszten. Rajta kívül mindenki más jogtalanul kiáltja ég felé: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?*” (Zsolt 22,2 és Mt 27,46; Mk 15,34). Nemcsak azért kiáltja jogtalanul, mert jog szerint Istennek joga lenne elhagyni őt, hanem azért is jogtalanul kiáltja, mert Isten soha nem hagyta el őt. Azért hagyta el Fiát a kereszten, hogy minket ne kelljen elhagynia; azért adta Fia ajkára ezt a kiáltást, hogy én tudhassam, hogy engem sohasem hagy el az én Istenem, aki Fiát adta oda érettem.

Megfáradt lélek, bízz hát Istenben és bízzál Krisztusban és rajtad is igaz lesz az, amivel az Ige befejeződik: „*De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el!* – és személy szerint is el mered majd mondani azt, amit Pál írt a filippibelieknek: „*Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.*” (Fil 4,13).

Amen.

Ima:

Bocsásd meg nekünk fáradhatatlan Isten, ki egy pillanatra sem szunnyadsz el és mindig, éjjel és nappal népednek őrizője vagy. Bocsásd meg nekünk, hogy olyan sokszor megfáradunk.

Tudjuk, hogy a bűn fáraszt meg minket, tudjuk, hitünk gyengesége miatt kevés a bizalmunk. Tudjuk, hogy van okunk félni Tőled és nem remélni szabadításodat és segítségedet. Hiszen nevünk előtted ismeretes, tudod, hogy van bennünk Izrael, utánad vágyó, Veled küzdő, érted harcoló, de van bennünk Jákob is, aki csaló, aki keresztezi a Te szándékaidat és olyan sokszor erősebb bennünk a Jákob, mint Izrael.

Oh Urunk könyörgünk, könyörülj rajtunk és Szent Lelkeddel éleszd lángra hitünket, hogy bízni tudjunk Benned és tudjunk futni fáradhatatlanul célegyenest előre, míg egyszer majd haza nem érünk és ott megpihenhetünk ígéreted szerint, hogy lesz ott szombatja a Te népednek.

Ámen.